

„A Végzet Erekllyéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”
– STEPHENIE MEYER
A TWILIGHT SZERZŐJE

A VÉGZET EREKLYÉI

Hatodik könyv

Mennyei tűz városa

CASSANDRA CLARE

finep
selection

C a s s a n d r a C l a r e

MENNYSI
TŰZ VÁROSÁ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

ΕΙΛΑΣΝΑΚ ΞΣ JONΛΗ-ΝΑΚ

*Isten dicső: És ha embert becsvágy úz,
Benne túlzott lobot vet a mennyei tűz.*
John Dryden: Absalom és Achitophel

Prológus

Hullik, mint az eső

Los Angeles-i Intézet, 2007. december

AZ NAP, AMIKOR EMMA CARSTAIRS SZÜLEI MEGHALTAK, tökéletes volt az idő.

Persze Los Angelesben alapvetően mindig tökéletes volt az idő. Emma egy tiszta téli reggelen szállt ki édesanyja és édesapja autójából a Pacific Coast Highwayról a kék óceánra néző Intézetnél. A felhőtlen égbolt a Pacific Palisadesről a Point Dume strandjaiig húzódott.

Előző este démontevékenységről érkezett jelentés a Leo Carrillo part menti barlangjaitól. Carstairséket bízták meg vele, hogy járjanak utána a dolognak. Később Emma emlékezett rá, ahogy anyja a füle mögé igazított egy kósza hajtincset, miközben felajánlotta, hogy rajzol rá egy rettenthetetlen rúnát, mire John Carstairs nevetve közölte, hogy nem rajong különösebben ezekért az újmódi jelekért. Köszöni szépen, ő nagyszerűen elvan azokkal, amik a Szürke könyvben szerepelnek.

De Emma türelmetlen volt, lerázta a szüleit, és csak gyorsan megölelte őket, mielőtt felrohant az Intézet lépcsőin. A hátizsák fel-alá ugrált a lapocákai között, ahogy hátrafordulva még búcsút intett az udvarról.

Emma imádott az Intézetben tréningezni. Nemcsak azért, mert ott lakott a legjobb barátja, Julian, de azért is, mert ahányszor belépett az ajtón, mindig úgy érezte, mintha egyenesen az óceánba repülne. Az Intézet hatalmas

fa- és kőépület volt egy dombok között kanyargó hosszú, kavicsos út végén. Minden szoba, minden folyosó az óceán, a hegyek, az ég lélegzetelállító kék, zöld és arany végtelenjére nézett. Emma arról álmodott – egyelőre azonban a szülők meghiúsították a tervet –, hogy egy nap felmászik a tetőre Juleszal, és megnézik, ellátnak-e onnan délre a sivatagig.

A bejárati ajtó ismerte, és könnyedén nyílt ki az érintésére. Az Intézet előtere és az alsóbb emeletek megteltek fel-alá járkáló felnőtt árnyvadászokkal. Emma úgy sejtette, valamiféle találkozóra gyűltek össze. A tömegben megpillantotta Julian apját, Andrew Blackthornt, az Intézet vezetőjét. Nem akarta, hogy a sok köszönetés lelassítsa, így futva vette be magát a második emeleti öltözőbe, ahol a farmert és a pólót egy túlméretezett pólóra meg egy bő gyapjúnadrágra cserélte, és ami a legfontosabb: átvette a vállán a kardját.

Cortana. A név egyszerűen annyit jelentett, hogy „rövid kard”, de Emma nem találta rövidnek. A csillogó acélpenge olyan hosszú volt, mint az alkarja, és ahányszor csak elolvasta a rávésett szavakat, végigfutott a hátán a hideg: *Cortana vagyok, Joyeuse és Durendal társa*. Amikor tízéves korában apja először a kezébe nyomta a kardot, elmagyarázta neki, mit jelent ez.

– Tízennyolc éves korodig tréningezésre használhatod, aztán a tiéd lesz – mondta mosolyogva John Carstairs, miközben lánya ujjai végigsimították a betűket. – Érted?

Emma megrázta a fejét. A „társ” szót persze értette, de a két név nem mondott neki semmit. Hogy kerülhettek rá ezek egy kard pengéjére?

– Hallottál a Wayland családról – folytatta az apja. – Híres fegyverkovácsok voltak, még mielőtt a Vasnővérek készítették volna az árnyvadászok összes kardját. Wayland, a kovács teremtette Excaliburt és Joyeuse-t, Arthur és Lancelot kardját, de Durendalt is, Roland lovag fegyverét. És az ő keze munkája ez a kard is, ugyanabból az acélból készült. Az acélt edzeni kell, nagy hőnek kitenni, majdnem olyan erősnek, ami már megolvasztja és tönkreteszi a fémét, csak hogy még erősebb legyen. – Nyomott egy puszit a lánya feje búbjára. – Ez a kard nemzedékek óta a Carstairsok birtokában

van. A felirat arra emlékeztet bennünket, hogy mi, árnyvadászok az Angyal fegyverei vagyunk. Ha tűzben edzenek bennünket, erősebbek leszünk. Ha szenvedünk, életben maradunk.

Emma alig tudta kivárni a tizennyolc éves koráig hátralévő hat évet, hogy beutazhassa a világot, démonokkal harcolhasson, és megedződhessen a tűzben. Most felcsatolta a kardot, és az öltözékből kilépve elképzelte, milyen lesz. Álmaiban a Point Dume-nál a tenger fölé emelkedő sziklafal tetején állt, és egy szakaszra való Raum démont kergetett el Cortanával. Természetesen vele volt Julian is, aki a maga kedvenc fegyverével, egy számszerűjával harcolt. A képzeletében Jules mindenhová vele tartott. Emma azóta ismerte a fiút, amióta csak az eszét tudta. A Blackthorn és a Carstairs család mindig közel állt egymáshoz, és Jules alig pár hónappal volt idősebb nála; a lány soha nem élt olyan világban, aminek ő nem volt részese. Csecsemőkorukban együtt tanultak úszni az óceánban. Együtt tanultak járni és futni. Julian szülei a karjukban tartották Emmát, a fiú idősebb testvérei pedig együtt feddték meg őket, ha rosszul viselkedtek.

Márpedig gyakran viselkedtek rosszul. Az, hogy a Blackthorn család Oscar névre hallgató hóféhér macskáját kékre fessék, Emma ötlete volt hétéves korukban. Julian azért elvitte a balhét, mint oly sokszor máskor is. Végül is, állapította meg a fiú, Emma egyetlen gyerek volt, neki pedig hat testvére is született, szóval az ő szülei sokkal gyorsabban elfelejtik, hogy valaha is haragudtak rá. Amikor Jules anyja közvetlenül Tavvy születése után meghalt, Emma a fiú kezét fogva figyelte a kanyonban égő testet és az ég felé kanyargó füstöt. A lány még emlékezett rá, hogyan sírt Jules, és arra is, hogy megalapította, a fiúk egészen másképp sírnak, mint a lányok. Rövid, szaggatott zokogásuk olyan, mintha kampókkal marnának újra meg újra a testükbe. Nekik talán rosszabb, mert mindenki azt várja tőlük, hogy ne sírjanak...

– Uff! – Emma hátrahőkölt; annyira belemerült a gondolataiba, hogy kis híján felöklelte Julian magas, a legtöbb gyerekéhez hasonlóan kócos, barna hajú apját. – Bocsánat, Mr. Blackthorn!

A férfi elmosolyodott.

– Nem láttam még olyat, hogy valaki ennyire lelkesen igyekezett volna órára – kiáltotta a tovasiető Emma után.

Az edzőterem volt a lány egyik kedvenc szobája az egész Intézetben. Majdnem egy teljes szintet elfoglalt, és a keleti meg a nyugtai fala is csupa üveg volt. Az ember szinte bárhova nézett, tiszta kék tengert látott. A part íve hosszan vonult odalent északról dél felé, a Csendes-óceán végtelenje Hawaiai felé nyújtózott.

A fényesre csiszolt padló közepén a Blackthorn család oktatója, egy Kate-rina nevű nő állt, aki éppen azzal volt elfoglalva, hogy kést dobni tanítsa az ikreket. Livvy, mint mindig, most is engedelmesen követte az utasításokat, Ty viszont fintorgott és ellenállt.

A laza edzőruhát viselő Julian a hátán feküdt a nyugati ablaknál, és Mark-hoz beszélt, aki egy könyvet bújt éppen, és igyekezett meg sem hallani fiatalabb féltestvérét.

– Nem gondolod, hogy a Mark elég fura név? – kérdezte éppen Julian, amikor Emma melléjük ért. – Mármintha ha belegondolsz, elég zavaros lehet. „Most tényleg ez a neved, vagy csak a markában tart valaki?”

Mark felemelte szőke fejét a könyvből, és dühösen meredt az öccsére. Julian lustán forgatott egy írót a kezében. Úgy fogta, mint egy ecsetet, amiért Emma rendszeresen leszidta. Az írót úgy kell tartani, mint egy írót; mintha az ember kezének meghosszabbítása lenne, nem pedig egy művész eszköze.

Mark megeresztett egy drámai sóhajt. Tizenhat évesen éppen annyival volt idősebb, hogy bármit, amit Emma és Julien művelt, idegesítőnek vagy nevetségesnek tartson.

– Ha zavar, bármikor hívhatsz a teljes nevemen – közölte.

– Mark Antony Blackthorn? – Julian összehúzta a szemöldökét. – Azt so-
káiig tart kimondani. És ha megtámad bennünket egy démon? Mire a neved feléig jutok, meghalsz.

– Egy ilyen helyzetben éppen te mentenéd meg az én életemet? – kérdezte Mark. – Kicsit elbizakodott vagy, nem gondolod, pajtikám?

– Megtörténhet. – Julian, akinek nem tetszett, hogy pajtikámnak szólították, felállt. A haja vad csomókban állt el a fejétől. Helen nővére folyton különféle fésűkkel esett neki, de soha nem jutott semmire. A Blackthornoktól örökölt haja olyan volt, mint az apjáé és a legtöbb testvéréé: kezelhetetlenül kócos és olyan színű, mint az étcsokoládé. Ez a családi vonás mindig lenyűgözte Emmát, aki szinte egyáltalán nem hasonlított a szüleine, azt leszámítva, hogy az apja is szőke volt.

Helen az elmúlt hónapokat Idrisben töltötte a barátnőjével, Aline-nel. Családi gyűrűt cseréltek, és Emma szülei szerint „nagyon komolyan vették” a kapcsolatukat, ami leginkább azt jelentette, hogy rendkívül nyálasan néztek egymásra. Emma elhatározta, hogy ha valaha beleszeret valakibe, sosem lesz majd ilyen nyálás. Érezte, hogy okoz némi fennakadást, hogy Helen meg Aline mind a ketten lányok, de soha nem értette, mi gond lehet ezzel, és úgy tűnt, Blackthornék nagyon szeretik Aline-t. Kellemes nyugodtság áradt belőle, és jó hatással volt az idegeskedésre hajlamos Helenre.

Jules haja Helen távollétében sem maradt levágtatlanul, és a terembe özőnlő napfény most aranszínűre festette a göndörödő fürtöket. A keleti fal ablakaiból látszott a tengert a San Fernando-völgytől elválasztó száraz, por és kaktuszok lepte, kanyonok szabdalta hegyek árnyékos vonulata. Néha az árnyvadászok kimentek oda gyakorolni. Emma imádta ezeket a pillanatoakat. Szerette a rejtett ösvényeket, a titkos vízeséseket és a köveken lustálkodó gyíkokat. Julian értett hozzá, hogyan csalogassa a gyíkokat a tenyerébe, aztán amikor el is aludtak ott, a hüvelykujjával simogatta a fejüket.

– Vigyázz!

Emma elhajolt, miközben egy fahegyű kard száguldott el a feje mellett, ami aztán visszapattant az ablakról, és Mark lábát találta el. A fiú ledobta a könyvét, és mogorván felállt. Elvileg Katerina segítőjeként tartózkodott a teremben, de jobban szeretett olvasni, mint tanítani.

– Tiberius! – szólt. – Ne dobálj rám késeket!

– Véletlen volt! – Livvy gyorsan az ikertestvére és a bátyja közé állt. Tiberius olyan sötét hajú volt, amilyen szőke Mark. Markon és Helenen kívül – akik nem számítottak az alvilági vérük miatt –, egyedül ő nem örökölte a családra jellemző barna haját és kékeszöld szempárt. Tynak göndör, fekete haja volt és szürke szeme.

– Nem baleset volt! – jelentette ki Ty. – Téged céloztalak meg!

Mark színpadiasan mély lélegzetet vett, és beletűrt a hajába, amitől az csak még jobban összekuszálódott. Mark a Blackthornoktól örökölte a szemét, ami így a patina zöldes színében tündökölt, a haja azonban Helenével együtt egészen világoszőke volt, mint az édesanyjuké. Azt pletykálták, hogy az édesanyjuk hercegnőként élt a Tündérek Udvarában, de összeszűrte a levét Andrew Blackthornnal, majd a neki szült két gyereket a Los Angeles-i Intézet küszöbén hagyta, és örökre eltűnt.

Julian apja befogadta a félig tündér gyerekeket, és árnyvadászokként nevelte fel őket. Az árnyvadász vér dominált bennük, és bár a Tanács nem rajongott az ötletért, végül befogadták a félig alvilági gyerekeket, feltéve, hogy a bőrük elbírja a rúnákat. Helen és Mark is tízéves korában kapta meg az első jeleket, és nem volt semmi probléma, bár Emma látta, hogy a friss rúnák jobban fájtak Marknak, mint egy átlagos árnyvadásznak. Hiába próbálta leplezni, a lány észrevette, hogy elfintorodik, amikor az irón a bőrét érinti. Az utóbbi időben egyre több minden tűnt fel neki Markkal kapcsolatban – például hogy milyen vonzó is voltaképpen a félig tündérektől örökölt arca, vagy hogy milyen széles a válla a póló alatt. Nem tudta, miért veszi észre hirtelen ezeket a dolgokat, de nem igazán örült neki. A legszívesebben ráordított volna Markra, vagy elbújt volna előle, lehetőleg mindkettőt egyszerre.

– Bámulsz – állapította meg Julian hanyatt fekvé, festékfoltos edzőnadrágja fölött figyelve Emmát.

A lány azonnal felkapta a fejét.

– És mit bámulok?

– Markot. Megint. – Julian bosszúsnak tűnt.

– Fogd be! – morogta Emma, és a fiú irónja felé nyúlt. Az elrántotta előle, és birkózni kezdtek. A lány kuncogva félregurult Julian elől. Olyan régóta edzettek együtt, hogy minden mozdulatát jó előre ki tudta számítani. Egyedül az jelentett gondot, hogy hajlamos volt kesztyűs kézzel bánni a fiúval. Feldühítette a gondolat, hogy bárki bánthatja Julest, és ebbe saját magát is beleértette.

– A méhek miatt haragszol a szobádban? – Mark elindult Tiberius felé.
– Te is tudod, miért kellett megszabadulnunk tőlük.

– Gondolom, azért, hogy meghiúsítsd, amit elterveztem – felelte Ty. Tízéves korához képest alacsony volt, de a szókinccse egy nyolcvanévesével vetekedett. Általában nem hazudott, leginkább azért, mert nem értette, miért lenne rá szükség. Fogalma sem volt, miért bosszantja néha az embereket, amit tesz, és a haragjukat a hangulatától függően zavarba ejtőnek vagy ijesztőnek találta.

– Senki sem akarja meghiúsítani a terveidet, Ty. De nem tarthatsz csak úgy méheket a szobádban...

– Tanulmányoztam őket – mondta a kisebbik fiú elvörösödve. – Fontos volt, és a barátaim voltak, és tudtam, mit csinállok.

– Mint amikor azt tudtad, hogy mit csinálsz azzal a csörgőkígyóval? – kérdezte Mark. – Néha azért veszünk el tőled dolgokat, mert nem akarjuk, hogy bajod essen. Tudom, hogy nehéz megérteni, Ty, de szeretünk téged.

Öccse üres tekintettel nézett vissza rá. Tudta, mit jelent az, hogy szeretik, és azt is tudta, hogy jót jelent, de nem értette, miért lehetne ezzel bármit is megmagyarázni. Mark lehajolt, és Ty szürke szemébe nézett.

– Oké, megmondom, mit fogunk csinálni...

– Ha! – Emmának sikerült a hátára fordítania a fiút, és kicsavarnia a kezéből az irónt.

Julian nevetve fészkelődött alatta, amíg a lány a földhöz nem szorította a kezét.

– Feladom! – közölte Julian. – Feladom!

Nevetve nézett fel Emmára, a lány pedig hirtelen rádöbbsent, hogy igen különös érzés Juleson feküdni, meg hogy a fiú arca tulajdonképpen ugyanolyan szép, mint Marké. Kerek, kisfiús és ismerős, mégis szinte látszott rajta, milyen lesz majd idősebb korában. Hirtelen az Intézet csengője töltötte be a szobát. Mély, édes, csilingelő hang volt, mintha egy templom harangjai szóltak volna meg.

A mondénok szemében odakintről az Intézet egy spanyol misszió romjainak hatott. Bár mindenhová „Magántulajdon” és „Tilos az átjárás” feliratú táblákat tettek, néha előfordult, hogy egy-egy embernek – általában a látás képességnek morzsáját magukban hordozó mondénoknak – sikerült egészen a bejárati ajtóig eljutniuk.

Emma legördült Julianról, és megigazította a ruháját. Már nem nevetett. A fiú csodálkozva felült, és megtámasztotta magát a kezével.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Bevertem a könyökömet – hazudta a lány, és a többiekre pillantott. Katerina éppen a kés helyes tartására tanította Livvyt, Ty pedig a fejét csóválva nézett Markra. Ty. A fiú éppen Emmától kapta a becenevét születésekor, mert az akkor másfél éves lány nem tudta kimondani, hogy Tiberius, és Ty-Ty-nak szólította inkább. Emma néha elgondolkodott, hogy vajon Ty tud-e erről. Néha egészen különös volt, mit talált fontosnak a fiú, és mit nem. Nem lehetett kiszámítani.

– Emma? – Julian előredőlt, és mintha hirtelen minden felrobbant volna körülötte. Éles fény villant, és a világ fehér, arany és vörös lett az ablak előtt, mintha az Intézet tüzet fogott volna. Közben mozogni kezdett alattuk a padló, akár egy hajó fedélzete. Éppen amikor Emma elvesztette az egyensúlyát, rettenetes sikoly hallatszott odalentről – rettenetes, felismerhetetlen sikoly.

Livvy felkiáltott, Ty-hoz rohant és átölelte, mintha meg tudná védeni a saját testével. Livvy azon kevesek egyike volt, akiknek az érintését a fiú nem bánta. Most csak állt ott elkerekedett szemmel, egyik keze beakadt nővére

ruhájának ujjába. Mark már talpon volt. Katerina egészen elsápadt sötét hajfürtjei alatt.

– Maradjatok itt! – mondta Emmának és Juliannek, miközben előhúzta a kardját a hüvelyéből. – Vigyázzatok az ikrekre! Mark, te gyere velem!

– Ne! – kiáltotta Julian, és feltápázkodott a földről. – Mark...

– Nem lesz semmi gond, Jules – jelentette ki biztató mosollyal Mark. Már is egy-egy kést tartott mindkét kezében. Gyorsan és ügyesen bánt a dobófegyverekkel, soha nem vétette el a célt. – Ti maradjatok itt Emmával! – Ezzel el is tűnt Katerina társaságában, az edzőterem ajtaja becsukódott mögöttük.

Jules közelebb húzódott Emmához, a kezébe csúsztatta a kezét, és talpra segítette. A lány legszívesebben közölte volna vele, hogy jól van, és egyedül is fel tud állni, de inkább nem szólt. Megértette, hogy ilyenkor az ember apróságokban is segíteni akar, mert akkor mégiscsak érzi, hogy tesz valamit. Újabb sikoly hallatszott odalentről, aztán üveg csörömpölt. Emma átsietett a termen az ikrekhez. Mindketten néma csendben voltak, akár ha szobrok lettek volna. Livvy egészen elsápadt, Ty pedig nővére ingét szorongatta minden erejével.

– Nem lesz semmi baj! – jelentette ki Jules, kezét öccse keskeny vállára téve. – Akármilyen is ez...

– Fogalmad sincs, mi ez – szakította félbe Ty. – Nem mondhatod, hogy nem lesz semmi baj. Nem tudod.

Újabb hang támadt, a sikolynál is rosszabb. Borzasztó üvöltés volt, vad és gonosz.

Vérfarkasok? – gondolta döbbenten Emma, de hallott már vérfarkasüvöltést, és ez sokkal sötétebbnek és kegyetlenebbnek tűnt.

Livvy Ty vállához simult. A fiú felemelte kis, fehér arcát, először Emmára nézett, aztán a tekintete megállapodott Julianen.

– Ha itt elbújunk – szólt –, de ez az akármilyen megtalál bennünket, és bántja a húgodat, akkor az a te hibád lesz.

Livvy arca nem látszott Ty háta mögött. A fiú halkán beszélt, de Emma biztos volt benne, hogy komolyan gondolta, amit mondott. Akármilyen különösen is gondolkodott, akármilyen közönyösen is viszonyult sokszor másokhoz, elválaszthatatlan volt az ikertestvérétől. Ha Livvy megbetegedett, Ty a lábánál aludt az ágyban. Ha Livvy akár csak megkarcolta magát, Ty azonnal pánikba esett, és ez éppen így volt fordítva is.

Emma látta, ahogy Julian arcán egymásnak ellentmondó gondolatok viaskodnak egymással – a fiú szeme az övét kereste, ő pedig kurtán bólintott. A gondolatra, hogy itt maradnak az edzőteremben, és megvárják, amíg az a valami, ami ezt a rettenetes hangot kiadta, értük jön, úgy érezte magát, mintha a bőr lassan leválna a csontjairól. Julian átsietett a szobán, és egy számszeríjjal meg két törrel tért vissza.

– El kell engedned Livvyt, Ty – mondta, és egy pillanattal később az ikrek elváltak. Jules az egyik tört Livvy kezébe nyomta, a másikat pedig az ikertestvére felé nyújtotta, aki úgy meredt rá, mintha soha életében nem látott volna még ilyet. – Ty, miért tartottad a méheket a szobádban? Mi tetszett bennük annyira?

Ty nem felelt.

– Lenyűgözött, ahogy együttműködnek, igaz? Hát most nekünk is együtt kell működniük. Átmegyünk az irodába, és értesítjük a Klávét, rendben? Vészhívás lesz, hogy küldjenek erősítést, és védjenek meg bennünket.

Ty elvette a tört, és kurtán bólintott.

– Magam is ezt javasoltam volna, ha Mark és Katerina hallgattak volna rám.

– Igazat mond – jelentette ki Livvy. Ő magabiztosabban vette át a tört, mint Ty, és most úgy tartotta, mintha tudná, mit csinált. – Éppen erre gondolt.

– Nagyon csendben kell lenniük – mondta Jules. – Ti ketten kövessetek az irodába. – Felemelte a fejét, tekintete találkozott Emmáéval. – Emma elmegy Tavvyért meg Druért, és őket is odahozza. Rendben?

Emma szíve a magasba emelkedett, aztán a mélybe zuhant, mint egy tengeri madár.

Octavius – Tavvy – még csak kétéves volt, Dru pedig nyolc, de ilyen fiatalon még ő sem kezdhette meg a képzést. Persze valakinek el kell mennie értük, és Jules szemében ott volt a könnyörgés.

– Igen – felelte a lány. – Pontosan ezt fogom tenni.

Emma hátán ott volt Cortana, a kezében pedig egy dobókést tartott. Ahogy kilépett az Intézet folyosójára, és hátát a falnak vetette, úgy érezte, mintha szívverése ritmusára fém folyna az ereiben. A folyosón időről időre ablakok követték egymást, és a kék tenger, a zöld hegyek meg a békés fehér felhők szinte húzták maguk felé a lányt. A szüleire gondolt, akik ott voltak valahol a parton, és nem is sejtették, mi történik az Intézetben. Azt kívánta, bár vele lennének, de eközben örült is, hogy nincsenek ott. Így legalább biztonságban voltak.

Az Intézetnek abban a szegletében járt, amelyiket a legjobban ismert: a családi lakosztályoknál. Elsietett Helen üres szobája előtt, ahol összepakolták a ruhákat, és poros volt az ágytakaró. Elhagyta Julian számtalan ott alvás után nagyon is ismerős szobáját és Mark szorosan zárt ajtaját. A következő helyiség Mr. Blackthorné volt, aztán következett a gyerekszoba. Emma mély lélegzetet vett, és a vállával belökte az ajtót.

Attól, amit a kékre festett kis szobában látott, elkerekedett a szeme. Tavvy a kiságy rácsait markolta, arca egészen vörös lett a kiáltozástól. Drusilla az ágy előtt állt, egy kardot szorongatott – az Angyal tudja, honnan szerezte –, és egyenesen Emmára szegezte. Annyira reszketett a keze, hogy a kard hegye körbe-körbe táncolt. A lány copfjai kétoldalt elálltak kerek arcától, de jellegzetes Blackthorn-szeméből acélos elszántság sütött: *Ne merészelj akár egy kisujjal is az öcsémhez érni!*

– Dru! – szólt Emma, amilyen lágyan csak tudott. – Én vagyok az, Dru. Jules küldött értetek.

A kard hangos csörgéssel hullott ki Dru kezéből, és a kislánynak patakokban kezdtek folyni a könnyei. Emma elsietett mellette, kikapta a babát

az ágyából, és szabad kezével a csípőjéhez szorította. Tavvy kicsi volt a korához képest, de azért így is nyomott vagy tizenkét kilót. Emma elfintorodott, ahogy a kisleány megragadta a haját.

– Memma! – szólt Tavvy.

– Pszt! – A lány nyomott egy puszit a feje búbjára. Hintőpor és könnyek illata vegyült rajta. – Dru, fogd meg az övemet, jó? Az irodába megyünk. Ott biztonságban leszünk.

Dru apró kezével megragadta Emma fegyverövét. Már nem sírt. Az árnyvadászok nem sírnak sokat, még akkor sem, ha csak nyolcévesek.

Emma lépett ki először a folyosóra. Most már még rémesebb hangok halatszottak odalentől. A sikolyok nem maradtak abba, sőt, mély üvöltés, üvegcsörömpölés és fa recsenése keveredett velük. Emma óvatosan haladt előre Tavvyval a hóna alatt, és egyre csak azt ismételte, hogy minden rendben lesz. Az ablakokon élesen besütő nap majdnem megvakította.

Nem látott a napsütéstől és a pániktól; csakis ez magyarázhatta, hogy a következő sarkon rossz irányba fordult. Bekanyarodott, de teljesen máshol találta magát, mint ahová készült. Az előcsarnokba, és azon keresztül az Intézet hatalmas kétszárnyú ajtajához vezető széles lépcső tetején állt.

A terem megtelt árnyvadászokkal. A Los Angeles-i Konklávé Emma számára is ismerős árnyvadászai fekete harci öltözetet viseltek, a többiek vöröset. A nemrég még kétoldalt sorakozó szobrok ledőltek, és darabokban vagy egyenesen porrá zúzva heverték a földön. A tengerre nyíló hatalmas ablakok betörték, mindent üvegszilánkok és vér borított.

Emmának összerándult a gyomra. Az előtér közepén magas, skarlátvörös ruhát viselő alak állt. Haja olyan világos szőke volt, hogy már-már fehérnek mondta volna az ember, arca Raziél márványból faragott vonásaira emlékeztetett, csak a könnyörület hiányzott róla, és szénfekete volt a szeme. Egyik kezében csillagokkal díszített kardot tartott, a másikban pedig egy csillogó, adamantinból készült kelyhet.

A kehely látványa Emma eszébe juttatott valamit. A felnőttek nem szívesen beszéltek politikáról a fiatalabb árnyvadászok előtt, de azt ő is tudta, hogy Valentine Morgenstern fia új nevet vett fel, és bosszút esküdött a Klávé ellen. Azt is tudta, hogy elkészítette az Angyal Kelyhének ellentétes hatású párvját, ami gonosz, démoni lénné változtatja az árnyvadászokat. Hallotta, amikor Mr. Blackthorn sötét harcosoknak nevezte a gonosz árnyvadászokat, és azt mondta, inkább halna meg, mint hogy ő is ilyen legyen.

Tehát ez volt ő. Jonathan Morgenstern, akit mindenki Sebastiannak hívott – a gyerekek ijesztgetésére szánt rémmesék meglevenedett alakja. Valentine fia.

Emma Tavvy tarkójára tette a kezét, és a vállához szorította a kislány arcát. Képtelen volt mozdulni, úgy érezte, mintha ólomsúlyokat aggattak volna a lábára. Sebastian körül feketébe és vörösbe öltözött árnyvadászok álltak, meg sötét köpenyt viselő idegenek; vajon ők is nephilimek lehettek? Emma nem tudta megállapítani, az arcuk rejtve maradt. Aztán ott volt Mark, két kezét egy vörös harci öltözetet viselő árnyvadász fogta össze a háta mögött. A fiú töre a lábánál hevert, edzőruhája véres volt.

Sebastian felemelte a kezét, és hosszú, fehér ujjával előremutatott.

– Hozzátok ide! – szólt. Mozgolódás támadt a tömegben, és Mr. Blackthorn lépett előre, magával vonszolva Katerinát. A nő küzdött, két öklével ütötte az Intézet vezetőjét, de az túl erős volt hozzá. Emma döbbsent hitetlenkedéssel figyelte, ahogy Mr. Blackthorn térdre kényszeríti gyerekei mesterét.

– Most pedig – Sebastian hangja lágy volt akár a selyem – igyál a Pokol Kelyhéből. – A kehely peremét Katerina fogai közé erőltette.

Emma ekkor jött rá, mi volt az a rettenetes üvöltés, amit korábban hallott. Katerina szabadulni próbált, de Sebastian túl erős volt; a nő képtelen volt ellenállni neki, és Emma látta, ahogy akarata ellenére kortyol egyet. Elrántotta magát, és Mr. Blackthorn ezúttal hagyta; a férfi hangosan nevetett, mint ahogy Sebastian is. Katerina a földre zuhant, a teste görcsösen rángatózott.

Egyetlen kurta sikoly hagyta el a torkát. Illetve nem is sikoly volt az, hanem valami sokkal rosszabb: fájdalmas üvöltés, mintha a lelkét tépték volna ki a testéből.

Nevetés futott körbe a teremben. Sebastian mosolygott, volt benne valami rettenetes és gyönyörű, ahogy volt valami rettenetes és gyönyörű a mérges kígyóban és a nagy fehér cápában is. Emma csak most vette észre, hogy a fiú mellett ott áll két társa is: egy öszülő, barna hajú nő bárdal a kezében meg egy tetőtől talpig fekete köpenybe burkolózó férfi. Jóformán semmi sem látszott belőle, csak sötét csizmája a köpeny szegélye alatt. Valójában kizárólag a termete miatt lehetett sejteni, hogy egyáltalán férfi.

– Ő volt az utolsó itteni árnyvadász? – kérdezte Sebastian.

– Itt van még a fiú, Mark Blackthorn – mutatott Markra a nő. – Elvileg elég idős már hozzá.

Sebastian lenézett Katerinára, aki abbahagyta a rángatózást, és mozdulatlanul feküdt, fekete haja kuszán az arcára tapadt. – Állj fel, Katerina nővér! – mondta a fiú. – Menj, hozd ide Mark Blackthort!

Emma földbe gyökerezett lábbal figyelte, ahogy Katerina lassan feláll. Amióta csak az eszét tudta, Katerina oktatóként dolgozott az Intézetben. Ő volt a tanáruk, amikor Tavvy megszületett, amikor Jules anyja meghalt, amikor Emma elkezdte az edzéseket. Nyelvekre tanította őket, bekötözte a sebeiket, ápolta őket, tőle kapták az első fegyvereiket; családtagnak számított. Most üres tekintettel gázolt át a padlón heverő romokon, és Mark felé nyúlt.

Dru felszisszent, amitől Emma visszazökkent a valóságba. Megpördült, és Tavvyt Dru kezébe nyomta. A kislány egy pillanatra megtántorodott, de gyorsan visszanyerte az egyensúlyát, és magához szorította az öccsét.

– Szaladj! – mondta Emma. – Futás az irodába! Mondd meg Juliannek, hogy én is mindjárt jövök!

Volt valami feszültség a hangjában, ami magáért beszélt. Drusilla nem vitakozott, csak még erősebben fogta Tavvyt, és futásnak eredt. Csupasz

lábai hangtalanul taposták a folyosó padlóját. Emma visszafordult, és tovább figyelte az odalent zajló borzalmakat. Katerina Mark mögött állt, és egy kés hegyét a lapockái közé nyomva tolta őt előre. A fiú megbotlott, és kis híján hasra esett Sebastian előtt. Így már közelebb került a lépcsőhöz, és Emma meglátta rajta a küzdelem nyomait.

Sebek borították a csuklóját, a kezét, vágások szabdalták a homlokát, és nyilvánvalóan nem volt idő gyógyító rúnákat rajzolni rá. Arca jobb felét el-lepte a vér. Sebastian bosszúsán mérte végig.

– Ez itt nem tisztán nephilim – állapította meg. – Részben tündér, jól látom? Miért nem tájékoztattak?

Mormogás támadt, végül a barna hajú nő szólalt meg.

– Ez azt jelenti, hogy a Kehely nem lesz rá hatással, Lord Sebastian?

– Azt jelenti, hogy nem kell nekem – felelte a fiú.

– Elvihetnénk a Só völgyébe – mondta a nő. – Vagy Edom fennsíkjaira, hogy feláldozzuk Asmodeus és Lilith színe előtt.

– Nem – rázta meg a fejét lassan Sebastian. – Nem, azt hiszem, nem lenne bölcs dolog ilyesmit tenni olyasvalakivel, akiben tündérek vére folyik.

Mark leköpte.

Sebastian láthatólag meglepődött. Julian apjához fordult.

– Gyere ide, és tartsd féken! – parancsolt rá. – Sebez meg akár, ha úgy tartja kedved. Nem tűrök el mindent a félvér fiadtól.

Mr. Blackthorn egy pallossal a kezében előrelépett.

A pengét máris elborította a vér. Mark szeme tágra nyílt az ijedségtől. A fegyver a magasba emelkedett...

A dobókés elhagyta Emma kezét, átszelte a levegőt, és mélyen Sebastian Morgenstern mellkasába fúródott.

Sebastian hátratántorodott, Mr. Blackthorn kardot tartó keze pedig lehullott az oldala mellé. A többiek hangos kiáltásba kezdtek, Mark pedig azonnal talpra ugrott. Sebastian lenézett a fegyverre; a markolat egyenesen a szívéből állt ki. Összeráncolta a homlokát.

– Jaj! – szólt, és kihúzta a kést. A pengéről csöpögött a vér, Sebastiant látóhatólag mégsem zavarta a sérülés. Félredobta a fegyvert, és felnézett. Emma érezte magán a sötét, üres szempár pillantását, olyan volt, mintha hideg ujjak érintették volna. A fiú végignézett rajta, felmérte, kiismerte, és veszélytelennek találta.

– Kár, hogy nem maradsz életben – mondta aztán. – Akkor elmesélhetnéd a Klávénak, hogy Lilith mérhetetlenül erőssé tett. Talán csak Dicsőséges vethetne véget az életemnek. A nephilimek bánhatják, hogy nem kérhetnek több szívességet a Mennyektől, mert az Adamantin Citadellában kovácsolt száználmas kis fegyvereik többé nem tehetnek kárt bennem. – A többiekhez fordult. – Öljétek meg a lányt! – parancsolta, viszolygó pillantást vetve véres ruhájára.

Emma látta, hogy Mark a lépcső felé indul, de a Sebastian mellett álló sötét idegen fekete kesztyűs kezével megragadta a fiút, és szinte úgy karolta át, mintha meg akarná védeni. Mark rúgkapálni kezdett, de aztán Emma szem elől tévesztette, ahogy a sötét harcosok felfelé tódultak a lépcsőn.

Megfordult, és futásnak eredt. A kaliforniai tengerparton tanult meg futni, ahol a homok minden lépésnél kicsúszott a lábai alól, így hát szilárd talajon fürge volt, mint a szél. Végigvágatott a folyosón, haja lobogva szállt mögötte, leszökellt egy rövid lépcsőn, jobbra fordult, és berontott az irodába. Bevágta maga mögött az ajtót, a helyére lökte a reteszt, és csak azután fordult meg, hogy körülnézzen.

Az iroda jókora helyiség volt sok, könyvektől zsúfolt polccal. A legfelső emeleten is kialakítottak egy könyvtárat, de Mr. Blackthorn innen irányította az Intézetet. A mahagóni íróasztalon két telefon állt: egy fehér és egy fekete. A fekete készülék kagylóját Julian tartotta a kezében, és éppen ordított bele.

– Nyitva kell tartaniuk a portált! Még nem vagyunk mind biztonságban! Kérem...

Az ajtó majd kiszakadt a keretéből, ahogy a sötét harcosok nekivetették magukat. Julian felnézett, és kiesett a kagyló a kezéből, ahogy megpillantotta

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Emmát. A lány visszanézett rá, és észrevette, hogy szinte a teljes keleti fal ragyog. A közepén, egy portál négyszögletes nyílásán keresztül örvénylő ezüst formákat, szélben kavargó felhőket látott.

Julian felé tántorgott, a fiú megragadta a vállát. Ujjai mélyen Emma bőrébe vájtak, mintha el sem akarná hinni, hogy tényleg ott van a maga valójában.

– Emma! – sóhajtotta, aztán sürgetőbb lett a hangja. – Hol van Mark? Hol van az apám?

A lány megrázta a fejét.

– Nem tudtak... Nem sikerült... – Nyelt egyet. – Sebastian Morgenstern az. – Összerezzen, ahogy az ajtó újból megremegett mögötte. – Vissza kell mennünk értük... – Megfordult, de Julian egy szemvillanás alatt elkapta a csuklóját.

– A portál! – kiáltotta túl a szél és a dörömbölés hangját. – Idrisbe visz! A Klávé nyitotta meg! Emma... Már csak pár másodpercig juthatunk át rajta!

– De Mark! – tiltakozott a lány, bár fogalma sem volt róla, hogyan küzdhetnék át magukat a folyosót ellepő sötét harcosok hadán, és hogyan győzhetnék le a minden hétköznapi árnyvadásznál hatalmasabb Sebastian Morgensternt. – Muszáj...

– Emma! – vágott a szavába Julian, de aztán kivágódott az ajtó, és a sötétek berontottak a szobába.

A lány hallotta, amint a barna hajú nő éles hangon utánakiált valamit arról, hogy a nephilimek mindannyian el fognak égni Edom tűzében, el fognak égni, meghalnak, és nem lesznek többé...

Julian Emma csuklóját markolva a portál felé vetette magát. A lány egy utolsó riadt pillantást vetett hátrafelé, és hagyta magát vonszolni. Félrehajolt egy nyílvesző útjából, ami elsüvített mellettük, és kitört egy ablakon a jobb oldalon. Julian vadul rángatta. Emma érezte, hogy a fiú ujjai inge hátuljába markolnak, ahogy szinte belezuhantak a portálba, és elnyelte őket a forgatag.